

Librairie
Respect pour la culture

IOANA
NICOLAIE
PELINUL
NEGRU

roman

HUMANITAS

IOANA
NICOLAIE
PELINUL
NEGRU

roman

HUMANITAS
BUCUREȘTI

TUTUANĂ ȘI DRUGĂ / 7

TUTUANĂ / 71

DRUGA / 133

TUTUANĂ ȘI DRUGĂ

I

În 26 aprilie 1986, cel de-al patrulea reactor al Centralei Atomoelectrice din Cernobîl a explodat la 01:23 noaptea.

Eu nu știu asta. Vera îmi rupe două foi din abecedar. Doar s-o strig pe mama, c-o să-i arate ea. Harșt!, a tras de hârtie cât a putut. E mică, nu pot să o bat. Am împlinit șapte ani și vreau să fiu cea mai cuminte. Cum a zis doamna, la școală. Și nu sunt bolnavă. Și, dacă n-am murit, n-o să mai mor niciodată. Așa a spus doctorul când m-a luat la control. Îmi curg lacrimile, ce-o să zică doamna? Dacă mă ia de cozi și mă trage la tablă? Doamna nu prea bate copiii, dar pe mine poate să mă bată. Că nu mai am pagini. Și de unde să copiez liniuțele și bastonașele pentru acasă? Și cum îmi mai scriu? Și de unde fac rost de lup? Căci acum nu-l mai am pe lupul ars de capră în groapă. Nici pe ieduți nu-i mai am. Dar asta nu-i așa rău. Că nu mă mai tem de capul lor rânjit pe pervaz ca pe polița noastră de vase. Lupul i-a mâncat și-a mânjit peste tot cu sânge. Sunt semne roșii și pe lemn, și pe sticlă, pe toată fereastra. Eu cred că i-a storcit bine și-apoi a mâzgălit pe pereți cu o perie de podele. E-așa de rău cumătrul, i-a hăpăit dintr-o înghițitură pe frățiori. Și ce-a rămas din ei a

pus să se vadă bine de afară. Iar capra nu poate să-și schimbe casa. Și ce să mai facă, din doi-iezi-cucuieti s-au ales doar capetele însângerate. S-au lăsat păcăliți și, ca niște proști, nici nu s-au ascuns. Dacă te tupilezi după ușă, te găsește oricine. Și dacă te pui sub covată, îți vine sigur să strănuți. Că aerul, nu înțeleg cum, dar ajunge oriunde. Și aerul e când îl tragi în piept, chiar dacă nu-l guști. Și se găsește în tot, nu trebuie să scapi de el. Căci fără mâncare mai poți trăi, a zis Lucreția. Și cincizeci de zile rezști dacă ești gras ca o balenă. Pe când fără aer mori în câteva minute. Mai bine nu încerc să-mi țin suflarea, așa cum a făcut mezinul, de spaimă. Numai că el a ascultat-o pe capră și a avut urechile bune. Și a știut că dacă ești lup te poți duce oricând la fierar, cu bani. Îți pilești doar un pic limba și-apoi n-ai treabă, intri în orice casă, că-i poți păcăli pe toți. Și mamei-ușa-descuieti îți iese subțire, ca spus de o fetiță de vârsta mea.

Că mama v-aduce vouă

Drob de sare în spinare

Mălăieș în călcăieș

Smoc de flori la subsuori.

Și-apoi lup rău ce ești îți umpli cât poți de mult burta.

— Mamă, Vera mi-a rupt abecedarul! o pâărăsc cu glasul meu plin de lacrimi. Și mai plâng un timp, din toată inima.

Sunt drugă acum, dar cred că nu știu asta. Cu trei învățătoare, dintre care Șimon Mărioara, a treia, s-a purtat cel mai rău, e ca atunci când mama s-a dus de acasă. Și e trecut de amiază și nu-i nimic de mâncare. Pe sobă fierb

Libris
Respect pentru oameni și cărți

cartofi mici de tot, pentru porci. Iau câte unul, cu lingura, și-l tăvălesc puțin prin sare. Apoi îl sparg între dinți până nu mai simt cât de tare mă arde în gură. Și foamea mai crește, că n-o sperie nici limba pilită a lupului.

Toth Anuța așteaptă, nu-i capra, ci a doua învățătoare. La ea am fost colegă cu Sever, fratele meu cu doi ani mai mic. Și dacă m-am făcut o lungană nu trebuie în nici un caz să le iau colegilor vederea. Prin capul meu nu se vede la tablă, îmi zice ea.

— Bulța Agustina! Treci în ultima bancă din mijloc! Mai repede, nu te mai moșmondi atâta.

Dar doamna asta, a doua, doamna Toth, n-a fost rea. Chiar dacă eu m-am făcut repetentă, proastă și, pentru colegii din prima clasă, o toantă de să stai la zece metri distanță. Să nu cumva să-mi zică servus, că la cât de înapoiată sunt, mai știi, poate și mușc.

— Auzi tu, s-a mai pomenit să fii așa de îngrămădit încât să nu poți număra nici până la o sută? Tu, în afară de țigani, ai mai avut copii așa? am auzit-o pe Haliță Dana, prima mea doamnă, când mă aflam în spatele ei și mă duceam acasă. O întreba pe învățătoarea tânără, de la clasa a patra. O ținea de toartă și abia se mișcau. Doamna mea, Haliță, își pusese un guler de blană, cu un cap de vulpe ieșind din el. Mă uitam la ochii de animal, două mărgele. Vulpe, vulpiță, vino tu cu mine că o să te duc într-o familie mare, i-am șoptit. Cu mulți copii și cu o grădină în care câinele stă în lanț. Iar tu, șireato, n-o să te dai la găini, fiindcă o să-ți aduc eu plăcinte, din ce ne face duminica mama. De la gură o să mi le iau, partea mea pentru burta ghiorăitoare. Și n-o să mă tângui dă-mi și mie!, așa cum îi zic lui Sever după ce-mi ling jumăta-tea de blid. Pentru tine, vulpiță, e atât de ușor să sufăr

de foame. Și la război înapoi, căci tata n-o să ne bată. Știi tu oare că pe mine nu mă atinge, nu-mi dă nici cu pumnii și nici cu palmele în cap. Nu mă umple de vânătaii. Vulpe, vulpițo, eu am avut aprindere de creieri și mi s-a prăjit mintea ca pusă în tigaie. Dar dacă acum sunt în clasa întâi, la aproape opt ani, ce ne pasă? Dacă vii o să-ți placă, promit, roșcato! N-am decât o minge și-un elefant roz, de plastic, care poate stropi din trompă, dar o să ți le dau și de tot dacă o să vrei. Și-o să te țin întruna pe genunchi, ca pe mâte. Numai când îmi fac lecțiile poate o să te mai las. Că eu, vulpițo, să știi, sunt silitoare. Și-am învățat pe de rost poezia cu doi cocoși se iau la sfadă. Ți-ar plăcea s-o auzi și tu, vulpițo? Nu?

Dar vulpea n-a dat nici un semn că ar vrea.

Și lupta-ncepe săltăreață:

Sar deodată,

Dau cu ciocul.

Cad alături,

Schimbă locul.

Bat din aripi,

Dau din gheare.

Unul cade,

Altul sare...

Iar s-atacă,

Iar se pișcă...

Dar deodată nu mai mișcă...

Și vulpea, fără să se uite la mine, a intrat într-un bloc. Tot acolo, dar la altă ușă, era dispensarul. Mai bine să nu-l mai văd. Strâng ochii, sar deodată, totul pișcă, dar acum îmi scrâșnesc degeaba dinții, nu-mi dă nimeni nici o injecție.

Și uite așa trec din a întâia într-a întâia, și-apoi iar într-a-ntâia, de trei ori la rând, de mă fac o drugă cum nu mai e alta în clasă.

— Știi ce, eu îl bat! strigă Sever când unul, Uțu, îmi șuieră re-pe-ten-tă. Numai că eu nu mă prea supăr, pot să despart bine în silabe. Han-di-ca-pa-tă. Ascultă!

— Han-di! mi-o ia înainte Uțu. Handi!

— Îți sparg moaca! fuge fratele meu după el. Dacă-l prinde, praf îl face.

Și lecțiile sunt grija mea. Scriu linii rotunde, am un caiet frumos și curat. Dacă mă roagă Sever, îi rotunjesc eu toate literele, și cuvintele, exact ca în carte. Nimeni nu se pricepe să le deseneze mai bine ca mine. Și le fac ordonat de tot, ca pentru un premiant. Că vreau să-l ajut, chiar dacă e un drac de băiat. Nu-mi trebuie mere la schimb. Și nici nuci. Și un mucos știe că a dat gheața când erau pomii în floare și acum, toamna, nu mai ai ce scutura. Adică n-am pus nici măcar o ladă-n beci.

Prima doamnă, Haliță, a fost rea, nu ca Toth, cea de-a doua, care n-a zis niciodată că-s proastă ca noaptea. Și nici nu m-a scos la tablă să mă facă de rușine în fața copiilor. Și să le-arate că-s așa grea de cap că nu pot birui nici socotelile cu plus. Darămite pe cele cu minus, unde-ți trebuie minte, nu glumă. Și de ce mă adusesese acolo mama ca să-i stau ei, doamnei Haliță, pe cap? N-avea destui treizeci? Ce să se mai facă, că nu ținea în mânecă nici o vrajă. Până și țigănușul ăla, de pe Ștează, tot fusese în stare să ajungă până-ntr-a patra. Pe când eu, oricât de cuminte eram, nici nu mai conta, prea mă arătam mototoală. Și s-o zică pe-a dreaptă, ar fi trebuit să-și dea seama de asta și mama, rămăsesem cu totul de căruță. Mă găseam, și vă asigur, nu e nimeni de vină, mult mai înapoi decât

alții. Păi s-ar plânge ea dacă nu i-aș fi dat încontinuu dureri de cap? Degeaba știam că ăsta e a, sau b, sau m dacă nu vedeam că toate sunt litere și că puse laolaltă fac niște cuvinte. Nu-mi folosea deloc atenția, nu, problema era că nu putea să-mi toarne știința în cap cu lopata. Exact! După aproape un an nu eram în stare să socotesc cât fac zece cu șapte. Nu c-aș fi fost rea, nici vorbă, sau brânză bună în burduf de câine, nu, nu... Ei una i se părea e-vi-dent (ce mai cuvânt!) că mama n-ar fi trebuit să se grăbească. Mai bine mă mai ținea încă un an, că mai erau și alții care intrau mai târziu. Uite, Victorița, din cauză că făcuse operațiile acelea ca să nu rămână șchioapă, pierduse un an. Dar asta i-a folosit, că acum mergea ca oamenii și a ajuns și cea mai bună din clasă. Nu că asta ar fi fost posibil cu mine...

— Știți ce, mai bine o mai duceți din nou la evaluare. Eu sunt sigură că nu e făcută pentru școală.

Dar, dacă n-ai carte, n-ai parte. Așa e proverbul și, până acum, cu frații mei, n-am fost deloc cea mai proastă. Puteam să topesc, să mă ascund, să fug repede ca un purcel, să fiu rață sau vânător. Chiar dacă la spital au zis că n-o să merg niciodată. Și n-o să mă pot ridica singură din pat, și mama o să aibă mare noroc dacă n-o să rămân paralizată și dacă o să ajung să-mi folosesc brațele. Și uite ce bune sunt, pot să-mi dau palme. Pot să mă învinețesc pe obraz.

Căci acum iată ce-am ajuns, o drugă, că dacă nu mi-aș fi lăsat păpușa acolo, la Măgura, nu cred că m-aș fi făcut grămada asta de cârpe. Cred că de la dor mi se trage. Uite că m-am umplut încetul cu încetul de ea, de rochița de râze, de capul neted, cu doar câteva fire de ață în loc de păr. Și doar ea, urâta, mă apără. De lupul care s-a vopsit

libris
Recenzii pentru cititorii cărții

prefăcându-se în prima învățătoare. Și mârâie tare, și e gata să mă înhațe. Degeaba mă opintesc în ușă, degeaba tremur că o să mă dea afară din clasă. Plâng.

— Lasă, Agustina, că tu ești o fetiță bună. Și-o să te deștepți și mai mult decât până acum. O să înveți adunarea. Și ce dacă o să repeți un an? zice mama în timp ce mă strânge la piept.

Plâng, sunt drugă, nu mă poate liniști nici o napolitană. O să fiu într-a-ntâia și la anul când n-o să trec, cum ar trebui, într-a doua. Mama scoate biscuitul dintr-o batistă. E dulce-sărat. Plâng.

3

Sever e deștept, nu ca mine. El nu e tare de cap. El, dacă vrea, învață până mâine toată cartea. Doi plus patru fac șase, să țin minte asta, sare el sus cu mâna.

— Doamna! Eu, eu, doamna!

Și douăzeci cu patru fac... Doamna! Doamna! Sever a mâncat matematica și, dacă vrea, zice pe de rost abecedarul. Sever citește mai clar decât oricine din școală. Ana are mere. Și lupul e rău. Și vulpea stă pe un palton verde. Și aerul e așa de subțire că poate intra și sub sveter. Și în dulap. Și în lada de la dormeza de acasă. Îl tragem în piept, dar nu ne doare. Sever e fratele meu și, chiar dacă-i mai mic, o să iasă primul din clasă. Și-o să-i zic Lucreției, sau Mariei să mergem după flori. Din țintirim o să strângem câteva vâzdoage, că n-o să se supere morții. Și-o să punem ochiul-boului, mult, câte-un smoc la fiecare împletură, și neapărat câțiva clopoței de munte. Și-o să fac eu coronița, fiindcă, oricât de încuiată aș fi, mă descurc să

trag florile una peste alta. Fiindcă Sever o să ia premiul I, nu se poate altfel.

Ce bună e doamna Toth! M-a pus cu Sever în aceeași bancă. Și el îmi mai șoptește, acum nu mai sunt ultima proastă. Pot să-mi scriu numele bine, îl desenez mai frumos ca oricare. Și-mi fac lecțiile chiar mai înainte să ni le dea doamna. Iau caietul, iau stiloul, șterg cu sugativă penița, mă așez corect, cu corpul doar un pic îndoit și cu umeri ca lipiți de perete. Apoi desenez liniile, una, două, trei, la început, apoi fac bastoanele, liniuțele lungi și pe cele de mijloc, nu mă opresc nici la acoperișurile de case. Și, dacă mă întreabă ceva greu doamna, în ce an m-am născut și care-i ziua, nu mă mai bâlbâi. Știu că Sever ridică mâna, o flutură cât poate și așa îmi ia apărarea. Stă mereu cu brațul ridicat, îmi vine să bat din palme pentru el. Când cântă e bun, când face adunări e primul, când face scăderi termină una, două lucrarea. La caligrafie, când nu ne vede doamna, îi mai îndrept eu cuvintele. Și acasă îi mai scriu, fiindcă mă pricep grozav să copiez fiecare a, și b, și Ana are mere din carte, iar doamna îi zice în ziua următoare bravo.

— Te descurci, Bulța Sever. Mergi bine. Poate o mai înveți și pe sora ta. Că, biata, n-are nici o vină.

Simt cum mi se aprinde fața. Și asta mă face hâdă... Pardon, urâtă, la școală trebuie să vorbesc corect. Nu ca țaranii, uite, literele sună așa, e clar? Și puse laolaltă fac niște cuvinte deosebit de frumoase. Eu de ce nu le înțeleg?

— Ca domnii, dragi copii, așa trebuie să pronunțați. I-ați auzit pe turiștii din stațiune?

Da, i-am auzit, dar n-am avut ce să răspund. Mamaie strigase o fetiță când m-am dus cu sora mea Lucreția să vindem prune în piață. Veneau doamnele și domnii de

la hoteluri, ne întrebau cât costă perjele alea, dar eu mă gândeam cât de urât sună mamaie. Cam ca potaie. Iar eu așa îi ziceam câte unui câine rău care face spume la gură. Cum să-i strigi unei doamne mamaie?! Pe noi ne-ar fi bătut rău tata, poate și mama, doar să avem așa îndrăzneală. Și mie poate mi-ar fi tras una, deși asta nu se întâmplă niciodată, nu-mi rupe nimeni oasele. Totuși mi-e tare frică de bătaie. Sever o încasează mereu, până și Lucreția, ieri s-a dus cu o vânătaie sub ochi la școală. Maria e altfel, mică și cu ochii de culoarea castanei. Râde tare și fuge așa iute, că n-o poți prinde. Când vine tata furios, eu mă trag după masă și apoi intru în dulap. Stau acolo, peste haine, e loc bun. Câteodată adorm și nu știu cum de mă trezesc dimineața în pat.

— Re-pe-ten-ta! s-a înstrâmbat la mine, în curtea școlii, Maxim. De ce? Că el oricum a rămas la doamna Haliță, nu mai eram colegi, și era într-a doua acum. De ce? Că ne cunoaște, că doar ne jucăm împreună, vine mereu să batem mingea ca niște leneși, după-amiaza, când noi avem de păzit animalele.

— Proas-ta șco-lii! Proas-ta...

— Măgarule! Ce ți-a făcut? Îți arăt eu! strigă de lângă poarta de fotbal Sever. Nu-i trebuie decât o clipă să se apropie și să-l trosnească apoi cu pumnul.

— Păduchiosule! Ține! șuieră din nou, schimbându-se ca zmeul în pară de foc. Și începe să dea cu sete, repede, repede, iar Maxim nu-l mai poate opri. Și tot dă până când răul de vecin își pune palmele peste față.

— E soră-mea! Și nu e proastă! strigă Sever cu fața schimonosită de ură.

— Nu mai da! scâncește Maxim. Nu mai da! Și eu încep să mă smiorcăi, trebuie să se oprească. Că vine

domnul Todea, directorul. Și-o să-l ia de urechi, și-o să i le rupă, și au! cum o să-și înfigă unghia în fiecare rană! Și vai de pielea noastră atunci. Că el lua note mari, nu ca înapoiata de mine. Și mai bine să nu se supere atât de tare, că e rău să-ți pierzi mințile. Și ce-i cu nervii ăștia, că lui oricum nu-i zice nimeni retardat? Ce are?

— Nu mai fac! Nu! Te roog! scâncește Maxim.

Și-abia atunci Sever se oprește. E roșu de tot, iar pistruii i se văd ca secăreaua. Mă ia de mână, sunt sora lui și nu sunt handicapată. Copiii stau în cerc, râd, ce mălai mare era ăsta de-a doua! Auzi tu, îl făcuse praf unul mic, Bulța Sever, da, ăla de-a-ntâia, de n-ai fi dat doi bani pe el! Și deodată soneria sună tare, iar în capul meu parcă explodează.

— Ați înțeles! zice Sever. Să fie clar: nu e handicapată!

Și-apoi, întorcându-se către mine, îmi șoptește:

— Ești proastă? Ce tot dai apă la șoareci?

Sunt un rând care se cred frumoase. Eu nu, copiii, acum că am trecut în a doua clasa întâi, râd încontinuu de mine. Repetentă! îmi șuieră. Sau handicapată, își dau coate două fete de la blocuri. Și proastă, aud mereu, mai ales la educație fizică. Și cred că-i retardată, a zis o dată, îmbrâncindu-mă, un băiat rău, dintr-a patra. Dar eu, toată o drugă, mă țin bine, doar plâng. Aș putea să le mai trag câte una piticilor din clasă. Însă ce câștig cu asta? Că oricum se feresc de mine. Și poate că nici nu mă deranjează prea tare. Ce îmi pare rău e că nu vor să fie în echipa mea de Țară, țară vrem ostași. Și nu le place nici când îi nimeresc dacă sunt rațe și eu vânător. Doar câteodată vin la banca mea să-mi vadă desenele.

Doamna le ia, le arată, și pe unul, cu o frunză care are doisprezece pui de frunze, așa, ca mama, mi l-a lipit pe

perete peste linia maro care desparte varul de vopsea. Doar desenul meu e acolo și-o să-l vadă toți, femeile de serviciu, chiar și domnul Todea, directorul. Râd, sunt fericită cu desenul ăsta, sar de pe un picior pe altul trei kilometri până acasă. Mi-e așa de foame. Și nu înțeleg cum de a ajuns primul Sever. Oare a luat-o pe linia de tren? Mie mi-e frică pe-acolo, dacă mă taie locomotiva? Mai bine mă duc pe ulițe și-mi noroiesc hainele. Bate ceasul în turnul bisericii, pot să număr, unu, doi... Doar atât? Și mă simt, deodată, tutuană, nu drugă. Sunt înaltă, am părul ca mama-frunză și ochii albaștri. Semăn cu tata. Mă trag de vestuță, e roz, și am primit-o de la ajutoare. Nimeni nu știe că am găsit un nasture ca de aur în buzunar. Îl țin acolo, de la început, nu vreau să-l scot. Dar acum mănânc ce mi-a lăsat Sever în farfurie. Nu e mult, dar ce-mi pasă? El deja se suie pe scară făcând pe Tarzan. Și eu pot să stau atârnată de brațe. Dar n-am curaj să mă agăț cu labele picioarelor și să mă las ca el, drept, cu capul în jos. E maimuță de-a dreptul, râd, un urangutan!

— Ai văzut asta? mă pomenesc că-i arăt nasturele. Și apoi, fără să mă pot opri, i-l dau.

— E din aur. Să știi.

4

Mama ar mânca mulți castraveți. Dar castraveții ăștia mor încă de când le dă floarea. Și nu mai trece pacostea asta odată. Că eu am peste opt ani, dar legumele, nu și nu. Ciucurii galbeni, adică florile, se topesc de parcă ai fi pus sub ei șfebele aprinse. Dar nu, ceva nu e bine.